

ІНФОРМАЦІЙНИЙ
ВІСНИК
Лосинівської
об'єднаної
територіальної
громади

ВІСНИК

Випуск 17
Січень-лютий
2021 р.

Лосинівської громади

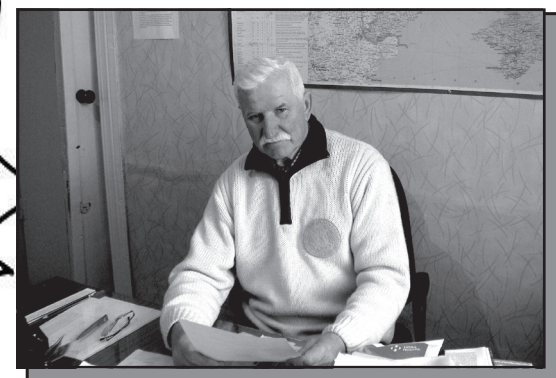
Читайте
в номері:

В Лосинівці відкрито
«Поліцейську станцію» –
4 стор.

Про Світанківське
учнівське лісництво –
6 стор.

Лосинівський МНВК відзначив
свій 45-річний ювілей –
8 стор.

МАЮ МЕТУ – повернути людям довіру до влади!

3 грудня 2020 року відбулася перша установча сесія Лосинівської селищної ради 8 скликання. Перше пленарне засідання сесії відкрила голова Лосинівської територіальної виборчої комісії Ольга Опанасенко, яка оголосила результати місцевих виборів 25 жовтня 2020 року. Лосинівська ТВК, враховуючи результати виборів, вирішила, що обраним головою Лосинівської територіальної громади є **СТРІЛЕЦЬ** **Анатолій Олексійович**, обраний абсолютною більшістю голосів – 1551 голос з 3713 виборців, які взяли участь у голосуванні, що становить 41,7 %, обійшовши при цьому інших шістьох кандидатів на посаду голови Лосинівської територіальної громади (Інформація із сайту Лосинівської селищної ради)

– **Анатолію Олексійовичу, у 2006 році із п'яти претендентів на голову Лосинівської селищної ради ви вийшли переможцем. У 2020 р. серед семи кандидатів – знову ваша перемога. З кожними виборами конкуренція зростає, а гідний народний обранець один – ви!**

– Думаю, щоб стати кандидатом на посаду очільника громади, не так уже багато й треба. А ось вантаж, який отримаєш на свої плечі, коли переможеш, – питання інше. Тут, скажу без перебільшення, потрібні стартові позиції – компетентність, відповідальність, організаторські якості, уміння повести за собою людей. За плечима у мене значний досвід роботи у місцевому самоврядуванні. Я десять років очолював Лосинівську селищну раду. Крім того, керував Лосинівською дільничною лікарнею ветеринарної медицини. Добре знаю людей не тільки Лосинівки, навколишніх сіл, а й сусідніх районів. І вони мене, безперечно, теж знають. Це вагомий фактор для керівника. Я також добре знаю територію, на якій живу і працюю, є багато чого особистого, що пов'язує мене з моїм рідним краєм. Задоволений, що вислів: де народився, там і згодився – про мене. А стосовно моєї перемоги у виборах...Людей у стані ейфорії я не побачив. Хоча мав значну перевагу над претендентами. Та і той відсоток виборців, які з'явилися на виборчі дільниці (41,7), змушує задуматися. Значна частина людей відмовилася віддати свій голос не тільки через ковід, а й тому, що у них укорінилася зневіра до влади. Зародилася апатія і байдужість до громадського жит-

тя. Це не значить, що люди опустили руки. Ні! Вони живуть своїм розміреним життям, важкою працею забезпечують свій добробут. Навчилися зводити кінці з кінцями, жертвуючи найціннішим – здоров'ям. Але чомусь так виходить у нас, що влада сама по собі, а люди – самі по собі. Боюся цих висновків. Вони для мене неприйнятні. Я по натурі свій оптиміст. Прагматик. Розумію, що колективізм для розбудови нашої громади – перш за все. Тому й ставлю за мету – повернути людям довіру до влади. Своєю діяльністю постійно доводитиму, що все, що робитиметься у громаді під моїм керівництвом, – на краще, для їх же, людей, блага. Засуджую вичікувальну позицію. Багато хто стоїть на тому, що, мовляв, поживемо – побачимо, що буде робити Стрілець. За мною не стане. Роботою я живу. Так було і так буде надалі. А ось добрі справи з такою позицією загубити можна. Мені ж одному не під силу буде зрушити все з мертвої точки. Сьогодні, як ніколи, потребую підтримки людей громади, а не їх пасивного споглядання.

– **Можна сказати, що формування Лосинівської громади відбулося?**

– Процес об'єднання громади триває. Наша громада збільшується. До її складу в новому форматі увійдуть ще 11 населених пунктів. Процедура прийому цих сіл почалася з рішеннями першої та другої сесій селищної ради. Сформується, без перебільшення, повноцінний район, населення якого перевищуватиме дев'ять тисяч чоловік.

(Закічення на 2 стор.)

МАЮ МЕТУ — повернути людям довіру до влади!

(Закічення. Початок на 1 стор.)

Згадайте, до 1963 року такий район існував. Він і назву мав – Лосинівський. Правда, до нього входило ще ряд населених пунктів нинішнього Носівського району.

– Зараз переходять повноваження і ресурси з району в громади. І в першу чергу з місцевої влади люди вимагають тепер змін на краще.

– Для того, щоб намітилися зміни на краще, треба попрацювати. Самі по собі вони не прийдуть. Для цього мені потрібна, перш за все, опора у роботі. Тобто, помічники. Люди, яким би я довіряв і знав, що вони не підведуть. А коли потрібно, то підставлять і плече.

У старостинських округах уже працюють старости. Право обирати їх належало мені. Для мене це було відповідальне завдання. Думаю, що з ним упорався. Сповідуюся, що попри складнощі організаційного моменту, сільські старости – новообрані і ті, що лишилися, будуть слідувати єдино правильним шляхом – стоятимуть на сторожі порядку і благоустрою увічених територій, турботливо ставитимуться до проблем людей.

Моїми помічниками стали депутати селищної ради та члени виконавчого комітету. Депутатів обрано – 22. Членів виконкому – 20. Вони вже знають мою головну установку: політичні уподобання в сторону, настав час плідної спільної діяльності. На депутатів покладаю великі надії. Між нами, вважаю, має бути спільний діалог, обговорення поставлених завдань і визначення проблем. А ще – люди нашої громади. У наші руки вони вручили владу. Тому їх довіру треба виправдовувати. Від нас залежатиме, якими темпами розвиватиметься наша громада.

– Які проблеми, на вашу думку, потрібно вирішувати в першу чергу?

– На повістці денній питання місцевої медицини. Вірніше, її решток. Не буду зараз з'ясовувати причин її теперішнього стану. Скажу лише, що для мене наша медицина – питання болюче і невідкладне. Не можна зволікати. Час не чекає. Потрібне активне втручання у її подальшу долю. Тому ставлю перед собою завдання зберегти лосинівську і галицьку амбулаторії, фельдшерсько-акушерські пункти. Лосинівський центр первинної медико-санітарної допомоги згодом стане належати нашій громаді і працюватиме для Лосинівської громади. Вкрай необхідний нам рентген кабінет. Кому б він не належав, але працювати повинен. Обіцяю виборцям – все зроблю від мене залежне, щоб так і було. Надаю особливого значення роботі сімейних лікарів. Хочу підтримати їх у нелегкі часи, подякувати за хорошу працю на благо людей. Вони заслуговують на нашу з вами повагу і шану.

Збереження мережі освітніх закладів теж не менш важливе завдання. Але і в цьому питанні не все гаразд. У спадок нам дісталася важка ноша. Разом зі школами ми одержали і їх мільйонний борг, а ще клубком нерозв'язаних проблем. Та ми не з лякливих. Школи громади буде-

мо відстоювати. Зрозуміло, до того часу, поки це можна буде робити. Ви прекрасно знаєте, що з кожним роком дитячий контингент зменшується. І можемо дійти до тієї межі, що нікого буде в деяких освітніх закладах навчати.

Школам потрібне сучасне технічне обладнання. Наші здобувачі освіти повинні навчатися у теплих приміщеннях. Брати участь в олімпіадах, конкурсах, фестивалях, змаганнях і – перемагати. Рости фізично розвиненими, підготовленими до самостійного життя.

Наша культура також повинна радувати нас. Бадьорити настрій чудовою піснею, танцем... Хочеться, щоб активно працював етнографічний музей, щоб люди відвідували цю скарбницю духовності. Його організував місцевий священик Олег Гуга, і ми вдячні йому за невтомну подвижницьку роботу на краєзнавчій ниві.

Особливу увагу звертаю на роботу бібліотек. Прикро, що відвідують їх обмаль людей. Хоча і зимовий період. Коли, як не зараз, сільській людині братися за книжку. До бібліотек повинні йти люди не тільки, щоб прочитати книгу, але й щоб отримати необхідну інформацію.

Хай як не важко нам зараз, а про духовність треба дбати. Вона робить нас людьми на рідній землі, українцями, справжніми патріотами.

Будуть поточні ремонти доріг, ямкові ремонти. В старостинських округах продовжуватимуться роботи з благоустрою, оскільки кожна територія повинна бути прибраною, охайною. Тут завжди мають бути пофарбовані всі споруди, а трава скошена. На перший план ставлю питання освітлення вулиць. Обіцяю жителям громади – комфорт та безпека при пересуванні у вечірній та нічний час будуть забезпечені.

Активно залучатиму до громадської роботи молодь. Хочу, щоб моїм надійним помічником стала Молодіжна рада, що недавно утворилася. Уважно буду прислухатися до їх побажань і намірів. Цінуватиму кожну вдалу ініціативу, кожне прагнення зробити нашу громаду успішною.

Спорту у громаді – зелене світло. Хочу селищу повернути славу найспортивнішого селища на Чернігівщині! Ми маємо всі можливості для цього.

Продовжимо роботу над Стратегією розвитку територіальної громади. Стратегія, можливо, не є обов'язковим до невинного виконання документом, але вона надає можливість презентувати територію для потенційного донора або інвестора.

Працюватимемо над проектами, що передбачають залучення інвесторів. Хотілося б, щоб ці проекти мали здебільшого екологічне спрямування.

– Громада вже має новий бюджет.

– Ключовим аспектом бюджетного процесу 2021 року у територіальних громадах було обов'язкове створення місцевого фінансового органу, його статусу, формату та компетенції. Ми його створили. Бюджет схвалено та затверджено на третій сесії селищної ради. Тепер ми вже маємо спільний бюджет громади. Скажу прямо – він бідний. Потреб громади у повному обсязі не задовольняє. Тому виборців про-

шу поставитися з розумінням: проблемні питання вирішуватимуться не одразу, а поступово.

Важливою є тема розподілу бюджетних коштів між населеними пунктами. До неї треба підходити компетентно, виважено і справедливо. Попереду ще багато копіткої роботи.

Будемо розраховувати також на державні субвенції – на утримання закладів освіти, охорони здоров'я, на формування інфраструктури. Хоча з цим не так усе й гладко.

– Активними учасниками політичного життя України, області, району стали наші земляки.

– Вважаю за велику честь згадати їх. Анатолій Гунько, наш земляк з Сального. Юрист за освітою, зараз депутат Верховної Ради України. Про Анатолія Григоровича можна багато розповідати, він гідний доброго слова. Згадаймо, скільки корисних справ благодійник зробив для своїх земляків. Треба поважати і цінувати таких людей. Депутатом обласної ради став Станіслав Ременюк. Він з іншого району, але має інтереси і на території нашої громади. Ціную Станіслава за бадьорий, життєрадісний характер. Впевнений, шняківчани від такого інвестора тільки виграють. Депутатом районної ради обрано директора ТОВ «Укragророзвиток» Василя Снісаренка. Він виходець з Сального і як ніхто знає про потреби і проблеми односельчан та малої батьківщини. Депутатом районної ради стала також наша землячка, лосинівчанка Юлія Кабріль, юрист за освітою. Вона очолила постійну комісію з питань промисловості, підприємництва, архітектури, будівництва та розвитку інфраструктури при Ніжинській районній раді, а ще увійшла до складу президії Ніжинської районної ради. Наша громада вітає Юлію із таким неймовірним політичним злетом. Сподіваємося на плідну співпрацю.

– Що ви хотіли б побажати нашій газеті?

– Щоб вона була цікавою. Щоб кожен, хто взяв її до рук, прочитав від початку і до кінця. Шукайте цікаві теми. Беріть інтерв'ю у наших депутатів. Їх бачення проблем громади нам тільки на користь. Розкажіть про організації і підприємства, які знаходяться на території громади. У нас є багато людей, про яких варто писати. Серед них – художники, поети, умільці, майстри декору. Маємо також невичерпний краєзнавчий матеріал. Для жителів громади буде цікаво прочитати, як люди жили колись. Хочуть читачі більше знати і про своїх земляків. Волею долі вони відірвані від рідного краю, але наша духовна і генетична спорідненість з ними існує. Про життя шкіл громади розкажіть, про відомих педагогів. Широко інформуйте читача про спортивне життя громади. Кращих спортсменів на перший план. Здоровий спосіб життя повинен стати нормою громадського життя. Дайте можливість сказати слово молоді. Вона має бути почутою. Одне слово, працюйте...

Розмову вів **Микола БОРЩ**

РІДНА МОВА Й УКРАЇНА – НАЙДОРОЖЧЕ, ЩО В НАС Є

О місячне сяйво і спів солов'я,
Півонії, мальви, жоржини!
Моря бриліантів, це – мова моя,
Це – мова моєї України.
Яка у ній сила – і кличе, й сія,
Яка в ній мелодія лине
В натхнення хвилини! О мово моя!
Душа голосна України!
Ти – сурми на сонці, ти – стягів гаї,
Ти – вибухів огнених повна.
Це – матері мова. Я звуки твої
Люблю, наче очі дитини...
О мово українська! Хто любить її,
Той любить мою Україну.

В. СОСЮРА

ДЕНЬ РІДНОЇ МОВИ

21 лютого представники всіх націй і народностей світу відзначали Міжнародний день рідної мови. Свято започаткували у листопаді 1999 року на XXX сесії Генеральної конференції ЮНЕСКО у Парижі з метою підтримки мови, як ознаки культурної приналежності особи.

В Україні це свято відзначають з 2002 року, коли для зміцнення державотворчої функції української мови та сприяння вільному розвитку і використанню інших мов національних меншин України було видане розпорядження «Про відзначення Міжнародного дня рідної мови». Це значуще свято для представників 130 національностей, носіїв рідних мов, які проживають на теренах нашої держави.

Історія свята, на жаль, має трагічний початок. 21 лютого 1952 року у Бангладеш (Східний Пакистан) влада жорстоко придушила демонстрацію людей, які виражали свій протест проти урядової заборони на використання в країні своєї рідної – бенгальської, мови. Відтоді кожного року Бангладеш відзначає день полеглих за рідну мову. Саме за пропозицією цієї країни ЮНЕСКО проголосило 21 лютого Міжнародним днем рідної мови, також Міжнародним днем материнської мови.

То ж, що таке рідна мова для кожного із нас? І чи маємо ми право не пишатися нею, не боротися за її чистоту і авторитет?

Пригадаємо історію. Корені українського слова проросли з найдавніших діалектів праслов'янських племен, рясними пагонами розрослися в часи Давньоруської держави. Древнє слово квітами-перлами розцвіло у найдавніших пам'ятках культури Київської Русі, у полемічних творах, у красному письменстві різних часів.

З часу винайдення писемності фактично почався період документальної історії людства, тому стало можливим не тільки передавати мовну інформацію на відстані, але й закріпити її в часі.

Перші спроби письма відносяться приблизно до 35-50 років до нашої ери. Спочатку це була гілочка пальми – знак миру. Потім – схематичне зображення предмета чи якогось явища. І нарешті – ієрогліфи. Прямим попередником слов'янської мови є алфавіт, створений великими просвітителами слов'ян – братами Кирилом і Мефодієм. Від давньоруського періоду кирилического алфавіту успадкували всі три східнослов'янські народи: російський, український і білоруський.

Вперше українську народну мову було піднесено до рівня літературної наприкінці XVIII століття з виходом у 1798 році першого видання «Енеїди» Івана Котляревського, який вважається зачинателем нової української літературної мови.

Тарас Шевченко своїм величезним талантом розкрив невичерпні багатства народної мови, досягнув її, розкрив чарівну музику українського слова:

Ну що б, здавалося, слова...

Слова та голос –

Більш нічого.

А серце б'ється – ожива,

Як їх почує!..

«Мова – це всі глибинні пласти духовного життя народу, його історична пам'ять, найцінніше надбання століть, мова – це ще й музика, мелодика, фарби буття, сучасна художня, інтелектуальна і мисленева діяльність народу», – писав О. Гончар.

ЩО В НАС Є

Для кожної людини її мова – найкраща. Це – загальновідома істина. А чи достатньо уважні ми до своєї мови? Мова – неоціненний скарб народу, найголовніший літопис його життя. Щоб оволодіти цим скарбом, людина мусить постійно докласти зусиль, усвідомлюючи, що існує складна наука рідної мови.

З того, як говорить та чи та людина, можна уявити собі загальний розвиток цієї людини, її освіту й культурний рівень. Поводитися з мовою як-небудь – значить і мислити як-небудь: неточно, приблизно, неправильно. Мова – знаряддя мислення: у ній відбивається інтелігентність людини, її повага до інших, її охайність у широкому розумінні цього слова.

Боротьба за чистоту й високу мовну культуру – це боротьба за культуру взагалі. З культурою мови пов'язують уміння правильно говорити й писати, майстерно добирати, вживати мовновиражальні засоби відповідно до конкретної ситуації, мети і обставин спілкування. Є люди, що їх можна слухати, є люди яких не можна слухати, і люди, яких не можна не слухати. Не забуваймо, що успіх стосунків між людьми часто залежить від мовлення, яке є активним, динамічним виявом вільної творчої діяльності людини, відображає її досвід. Людина може володіти кількома мовами, залежно від її здібностей, нахилів і прагнень, але найкраще, найдосконаліше має володіти, звичайно, рідною мовою. Є мови більш-менш розвинені, є мови, що своїм чарівним звучанням здобули світову славу, та наймиліша й найдорожча для людини – її рідна мова. Вона неначе тепла домівка, де тобі завжди раді. Вона дивує й захоплює багатством словника, безмежністю форм, плинністю. Українське слово живе в піснях народу, чаруючи світ поетичністю, мінливістю настроїв. Воно вводить нас у чарівний світ народних вірувань, у народну творчість, вчить любити рідний край, велику Батьківщину. Українська мова могутня, глибинна. І кожне слово має свій відтінок: сум, радість, гумор, щедрість, щирість. Мова розчулює, закликає до боротьби, клекоче у ненависті до зла, несправедливості, насильства.

Наразі стає престижно розмовляти вишуканою українською мовою, приходить розуміння того, що добре знання мови – важлива професіограма людей різних спеціальностей. Звичайно, жодна людина не стане сьогодні заперечувати необхідність досконало знати мову Крилова і Чехова, Достоевського і Пушкіна. Адже то мова братнього народу, що розвивалася поряд із нашою мовою. Але ж не за рахунок материнської, не замість мови Лесі Українки і Шевченка, Сосюри і Загребельного, Стуса і Симоненка. Адже саме до цього закликає нас Тарас Шевченко!

**Не дуріте самі себе,
Учітесь, читайте,
І чужому навчайтесь,
Й свого не цурайтесь.**

Якщо вмирає мова, то вмирає і народ як творець своєї історії. Доки є мова, доти є народ. То ж, ніколи не зупиняйтесь у вивченні рідного слова, рідної мови, завжди маючи на гадці слова Вольтера: «Усі основні європейські мови можна вивчити за 6 років, свою ж, рідну, треба вчити ціле життя».

Вслухаймося, друзі, в рідне слово, плекаймо його, бережимо його! Нашій мові потрібен саме зараз вогонь любові й духовна міць. Кожного українця я закликаю берегти красу й чистоту рідної мови. Нехай наповнює вона наші душі багатством і красою духовності.

**Не говори: в нас мова солов'їна
Бо мова вище, ніж пташиний спів.
В її скарбниці – доля України,
Глибинна таємниця правіків.
Вона нуртує джерелом криничним,
Із попелища феніксом встає.**

**Для нації вона гарант на вічність,
Тому її так люто ворог б'є.**

Все заберуть, а залишилось слово.

Знов до життя повернемося ми.

Лише тому, що не пропала мова,

То й ми ще наче люди між людьми.

**Без мови – не створити нам держави,
Доріг тернистих – не перебрести!**

Хай вороги жорстокі і лукаві –

Стіною стань і мову захисти!

Річ не про те, що мова солов'їна,

Бо мова – глибше, ніж пташиний спів.

**В її скарбниці – доля України,
Космічна нерозгаданість віків.**

Микола ЛОТОЦЬКИЙ

Ірина КАЛЮЖНА,

в.о. директора Данинського НВК

КОМПАС НЕ В РУЦІ, А В ОЦІ!

Хтось з великих сказав: «Компас треба мати не в руці, а в оці». Цей вислів якось сам собою прийшов на пам'ять, коли розглядав малювальні картини учениці 6 класу Лосинівської школи Поліни Прокопенко. Юне обдарування має отой від природи даний компас – спостережливість і бачення – і активно користується ним.

Матеріал юнки – альбомний аркуш. Знаряддя праці – акварельні фарби і пензлі. Вибирає те, що до душі. Малює те, що їй дійсно подобається. А тематика малюнків різноманітна. В основному, пейзажні замальовки з пір року. Ось літні пейзажі. Все майже натурально. Кожен листочок, гілочка, кожна пелюсточка, квітка на них трепетно дихають, мов живі. Осіння природа вражає своєю жовтизною. Одразу занурюєшся у світ спокою і тиші. Та найбільше припали до душі зимові пейзажі. І це тому, що хотілося справжньої зими. І вона-таки прийшла.

На малюнках юної художниці зимової тематики земля вкрита пухнастим білим снігом. Під снігом зачалися джерельця, річки, озера. Деревя і кущі візерунками гілок виділяються на лоні неба і снігу. Небеса сяють то голубінню, то ховаються в навислих над землею в перлино-сірих хмарах. Морозне повітря наповнене тонесеньким срібним пилом. Спочатку здається, що фарби зимових пейзажів одноманітні. Але придивився, і побачив на снігові, як у перламутрі, дивовижні переливи райдужних кольорів. Як гарно виділяються на лоні снігу і зимового неба кольорові плями будинків, огорожі, силуети фігур людей.

Кольорові малюнки сигналізують мені про емоційний настрій школярки в момент творчого пориву. Про рівень інтелекту, волю сповіщає культура виконання малюнка, його деталі.

Як працює Поліна над своїми «маленькими шедеврами»? Стають у нагоді рекомендації учителя образотворчого мистецтва Валентини Олексіївни Гапоненко. Починає роботу з композиції, тобто ескізу. Обдумує, що в її роботі головне, що другорядне. Працюючи з фарбами, замислюється над кольорами.

Не тільки дивиться на світ відкритими очима, а й бачить його у всіх барвах і відтінках.

Талант дівчини вже помічений. Вона стала переможцем ряду престижних дитячих конкурсів. Серед них – конкурс дитячого малюнка «Мій казковий герой», третій всеукраїнський конкурс дитячого малюнка ROCKIT тема: «Моя заповітна мрія».

Великий талант – це дар природи, помножений на щоденну працю. І Поліна Прокопенко, незважаючи на свій юний вік, це прекрасно розуміє.

Побажаємо ж лосинівській школярці творчого натхнення, оригінальних робіт і подальших яскравих перемог!

Микола БОРЩ

В ЛОСИНІВСЬКІЙ ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ ВІДКРИТО «ПОЛІЦЕЙСЬКУ СТАНЦІЮ»

Міністерство внутрішніх справ України започаткувало проект «Поліцейський офіцер громади» для роботи в об'єднаних територіальних громадах. Його основна мета – забезпечити кожну територіальну громаду окремим офіцером, який працюватиме виключно на території громади. Головне завдання поліцейського офіцера – орієнтуватися на потреби місцевого населення, підтримувати постійний контакт з мешканцями, щоденно забезпечувати порядок на своїй території, своєчасно реагувати на проблеми громади та запобігати вчиненню правопорушень.

18 лютого 2021 року в рамках вищезазначеної програми, відбулось відкриття «Поліцейської станції» в Лосинівській громаді. У заході прийняли участь начальник Головного управління Нацполіції в Чернігівській області Володимир Нідзельський, на-

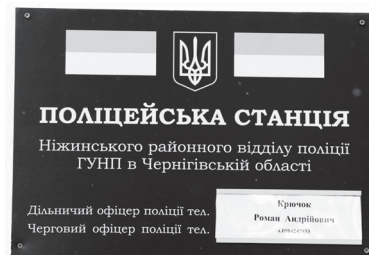
чальник Ніжинського відділення поліції Володимир Духно, Лосинівський селищний голова Анатолій Стрілець.

Також було представлено дільничного офіцера громади, ним став Роман Крючок. В свій час Роман Андрійович працював дільничним у частині сіл, які зараз ввійшли до громади, тому досить добре орієнтується в проблематиці.

Перш за все, як зазначив Володимир Нідзельський, дільничний офіцер громади повинен якнайшвидше вивчити ситуацію в громаді, бути присутнім на усіх нарадах, які стосуються її життєзабезпечення, сприяти роботі селищного голови, старост щодо забезпечення правопорядку, запобігання злочинності, протидії насильству, розкриттю шахрайства та інформуванню населення щодо попередження цих злочинів.

Анатолій Стрілець зазначив, що мати дільничного офіцера, який працюватиме виключно на території громади, це його давня мрія як селищного голови.

За фінансової підтримки Лосинівської селищної ради, облаштовано робочий кабінет, який забезпече-

ний всією необхідною оргтехнікою та меблями. Громада і надалі буде сприяти виконанню дільничним офіцером своїх обов'язків.

Роман Крючок відзвітував, що усвідомлює всю відповідальність, яка на нього покладена і перед керівництвом, і перед жителями громади та готовий до виконання своїх завдань в Лосинівській ТГ.

«Поліцейська станція» знаходиться за адресою: смт. Лосинівка, вул. Троїцька, 75, в будівлі Лосинівської місцевої пожежної охорони.

**ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
ЛОСИНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ**

В ЛОСИНІВСЬКІЙ ГРОМАДІ З'ЯВИВСЯ СУЧАСНИЙ АВТОМОБІЛЬ ЕКСТРЕНОЇ МЕДИЦИНИ

Нещодавно, Лосинівською громадою поширилась новина: в Лосинівському пункті Ніжинської станції екстреної медичної допомоги з'явився сучасний автомобіль екстреної медицини. Дана звістка дуже потішила мешканців громади, адже він обслуговує близько 30 населених пунктів.

Сучасний автомобіль укомплектований всім необхідним для роботи медичного персоналу при наданні невідкладної медичної допомоги під час транспортування хворого. Це значно полегшить роботу медичних працівників та допоможе врятувати не одне життя.

**ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
ЛОСИНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ**

«Сніги цвіли...»

*Сніги цвіли. Три сотні молодців
Прийшли в поля крутянські - золотії,
Щоб зупинити хижих ворогів,
Які ярмо несли всій Україні.
Нерівні сили стали віч-на-віч,
Від страху навіть сонце захавалось,
Та легені не кинулися пріч –
Вони в цей день нікого не бались.*
В. ДУНЕЦЬ

Є в українській історії події, які стали знаковими, стали символічними. Такою подією є героїчна смерть під залізничною станцією Крути молодих захисників Української Держави.

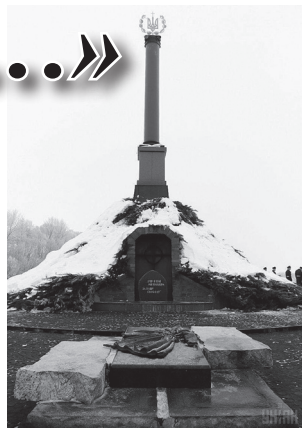
22 січня 1918 року був проголошений IV універсал Центральної Ради. У ньому зазначалося: «...віднині Українська Народна Республіка стає самостійною, ні від кого не залежною, вільною, суверенною Державою Українського Народу».

А вже через 7 днів, 29 січня 1918 року, на підступак до Києва, під станцією Крути, зустрілися в пекельному бою українські підрозділи Центральної Ради та більшовицькі війська, які йшли з Росії.

Проти 300 українських юнкерів, студентів та гімназистів виступало понад 4 тис. червоних радянських вояків на чолі з Михайлом Муравйовим.

**І грянув бій! Нерівний, лютий бій!
Неначе змії, кулі засадили,
Орда повзла, немов осиний рій,
А хлопці до загибелі стояли!
Червоний дощ тоді на землю впав,
Сніги від крові на полях розтали,
Ніхто із них життя не шкодував,
Бо Україну й волю захищали...**

27 студентів та гімназистів, які охороняли станцію, опинилися в полоні. Наступного дня їх побитих і змордованих, повели на розстріл. Але і тоді вони не

рез декілька днів, вночі місцеві селяни забрали тіла хлопців із поля й поховали у сусідньому селі.

Перепоховання загиблих у бою під Крутами відбулося 19 березня 1918 року. У Києві на високому дніпровському березі, неподалік могили першого українського князя Аскольда.. Ховали велично... Так постала друга, крім Тарасової, свята могила над Дніпром.

Кожного року в ці січневі дні в Перемозькому НВК вчителі разом із учнями вшановують пам'ять Героїв битви під Крутами, проводять виховні години, уроки пам'яті, літературні читання, а влітку їздять на екскурсію до пам'ятних місць у Крути.

ДО ДНЯ ПАМ'ЯТІ ГЕРОЇВ КРУТ

зріклися України. Один із гімназистів, учень 7 класу Григорій Пипський, заспівав: «Ще не вмерла Україна...» і його підтримали інші полонені. Та ворожі постріли назавжди обірвали нескорені юнацькі голоси.

Після розстрілу місцевим жителям деякий час забороняли ховати тіла померлих. Через декілька днів, вночі місцеві селяни забрали тіла хлопців із поля й поховали у сусідньому селі.

Перепоховання загиблих у бою під Крутами відбулося 19 березня 1918 року. У Києві на високому дніпровському березі, неподалік могили першого українського князя Аскольда.. Ховали велично... Так постала друга, крім Тарасової, свята могила над Дніпром.

Кожного року в ці січневі дні в Перемозькому НВК вчителі разом із учнями вшановують пам'ять Героїв битви під Крутами, проводять виховні години, уроки пам'яті, літературні читання, а влітку їздять на екскурсію до пам'ятних місць у Крути.

У рамках відзначення 103-ї річниці бою під Крутами вчителька історії Ременюк Н.І. провела урок-реквієм «Бій під Крутами. Як це було...» в пам'ять про студентів, які полягли за волю України у нерівному бою з більшовицькою навалю. Після уроку учні поклали гірлянди з гілочками калини до символічної могили з березовим хрестом та запалили свічки.

Класні керівники на годинах спілкування під звуки журливої музики розповіли про криваву битву, про 300 студентів, які намагалися захистити свою молододержаву. Урочисто звучали вірші. Сніжана Коротенко та Сніжана Литовченко назвали імена похованих. Найстаршому з них було 23, наймолодшому – 15. Більшість жодного разу не тримала рушницю в руках, не бачила війни у вічі. Схиливши голови, діти слухали слова вчительки:

**«На Аскольдовій могилі
Поховали їх –
Тридцять мучнів українців
Славних, молодих...»**

Учні НВК зрозуміли, що в масштабах всесвітньої історії ця битва зовсім невеличка, вона не є зразком військового мистецтва. Проте, дана подія – це символ нескореного духу нашої нації.

Тож нехай пам'ять про героїв, що загинули під Крутами, буде вічною. І нехай їхня смерть буде для нас прикладом, як треба любити свою Батьківщину.

Слава, слава Україні і її народу,
Що своїм життям безцінним захищав свободу,
Що довідну самостійність розумом відстояв,
Тричі слава Україні і її героям!

І нехай сучасні вчені-історики розмірковують про міфи і правду Крутянської битви, ніхто не поставить під сумнів високий героїзм і патріотичну самопожертву юних борців за ідею, відданих захисників національної справи.

Світлана КУЛИНКО,
вчитель Перемозького НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІІ ст.

ПРО ЛОСИНІВСЬКУ ТЕРИТОРІАЛЬНУ ГРОМАДУ

Успішна громада складається з успішних сіл та селищ. Успішна громада – це люди, задоволені власним добробутом, комфортним та змістовним життям. Це коли не деє далеко, а там, де ти живеш, тебе влаштовує рівень життя – гарні умови для роботи, навчання, лікування, відпочинку, всебічного розвитку.

Весь ключ успіху громади – в якості управління. Коли ми сьогодні говоримо про ефективне управління в ТГ, то розуміємо під цим не лише фахових працівників тих чи інших структур, а й змінену філософію роботи – відкрита, доступна влада, яка спілкується зі своїми мешканцями, оперативно і якісно надає усі необхідні послуги і прозоро звітує про свою роботу.

Лосинівська територіальна громада складається з центральної садиби – селище Лосинівка та 9 старостатів. Всього до складу громади входить 21 населений пункт.

Селищна рада/старостати	Села, що входять до складу селищної ради/старостатів
Лосинівська селищна рада	смт. Лосинівка, с. Погребець
Терешківський старостинський округ	с.Терешківка
Шняківський старостинський округ	с.Шняківка
Сальненський старостинський округ	с.Сальне, с.Садове
Вікторівський старостинський округ	с.Вікторівка, с.Леонідівка, с.Степ
Шатурський старостинський округ	с.Шатура
Данинський старостинський округ	с.Данина
Перемозький старостинський округ	с. Перемога, с. Богданівка, с.Гармашина, с.Станція Лосинівська, с.Чистий Колодязь
Галицький старостинський округ	с.Галиця, с.Ковтунівка
Світанківський старостинський округ	с-ще Світанок, с-ще Мирне, с.Яхнівка

Територія Лосинівської територіальної громади становить 35 564,534 га.
Населення громади складає – **9 830 чол.:**

В т.ч.	
чоловіків	4300
жінок	5530
За віком: до 30 років	1921
в т.ч. дітей дошкільного віку	247
Дітей шкільного віку	682
Громадян пенсійного віку	3631
від 30 до 60 років	4293
Громадян з інвалідністю	213
Одиноких престарілих громадян	604

Станом на 01.01.2021 року в Лосинівській територіальній громаді налічується: – 8 загальноосвітніх навчальних закладів (Лосинівська ЗОШ І-ІІІ ст., Лосинівська ЗОШ І-ІІ ст., Сальнянський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІІ ст., Шатурський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІ ст., Галицька ЗОШ І-ІІІ ст., Данинський НВК «ПШ-ЗДО», Перемозький НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІІ ст., Світанківський НВК «ЗНЗ-ДНЗ» І-ІІІ ст.);

ЛОСИНІВСЬКА
ТЕРИТОРІАЛЬНА
ГРОМАДА

- 2 заклади дошкільної освіти (ЗДО «Сонечко» Лосинівської селищної ради, Галицький ДНЗ «Барвінок»)
- Лосинівський МНВК;
- Центр дитячої творчості та юнацтва;
- 29 закладів культури (14 клубів, 13 бібліотек, 1 клуб-бібліотека, 1 Світанківський історико-краєзнавчий музей українсько-чесько-словацької дружби);
- 2 місцеві пожежні охорони (Лосинівська МПО, Галицька ПСО);
- Соціальний заклад «Гуртожиток «Турбота».

Слід наголосити, що Лосинівська ТГ стала правонаступником всього майна, прав та обов'язків розформованих територіальних громад. Іншими словами, разом з прийняттям на баланс закладів освіти, культури та їх майна, будівель та споруд ФАПів Лосинівська громада стала правонаступником боргу, близько 1мл.150 тис. грн. Тому першочерговим завданням є погашення боргу та розроблення перспектив для подальшого розвитку громади.

Як бачимо, Лосинівська територіальна громада стала міні-районом, до якого приєдналися прилеглі населені пункти. І завдання перед громадою досить складне – зберегти все те, що вже зроблено та створити всі умови для подальшого розвитку та процвітання Лосинівської територіальної громади. Адже тільки сильна (спроможна) громада з достатньою економічною активністю на власній території, з ініціативними, працьовитими людьми забезпечить гідний рівень життя населення, обере пріоритети розвитку і фінансуватиме освіту, охорону правопорядку, медицину, дороги та інші напрямки, важливі для її жителів.

Юлія КАЛУТА,
начальник загального відділу

СЛАВУ І ВИЗНАННЯ ЗЕМЛЯКУ ПРИНЕСЛА ПРАЦЯ НА РІДНІЙ ЗЕМЛІ!

ПАМ'ЯТІ ЗНАМЕНИТОГО ХЛІБОРОБА НІЖИНЩИНИ

Звістку про смерть Володимира Олександровича Дерев'янка я отримав від матері. Дядька Володю (хай читач мені вибачає за таке величання відомого хлібороба Ніжинщини) я знав давно. Ще зі шкільної лави. З його сином Віктором ходили в один клас, сиділи за однією партою, були і зараз є хорошими друзями. Сам дядько Володя не один раз заходив до мого батька на розмови. Ділилися думками і враженнями про справи хліборобські. Їх треба було слухати. Скільки тоді інформації про радгосп «Галицький» почув від нього, скільки уболівань за доручену справу відчув.

Пам'ятаю, як пронеслася Галицею новина (Це було у 1980 році, якраз у переддень 26 з'їзду КПРС. Його депутатом було обрано і героя моєї розповіді): у Галицю приїжджає знімальна група. Будуть знімати Володимира Олександровича Дерев'янка. Знімальна група справді приїжджала, брали інтерв'ю у майбутнього депутата з'їзду. Репортаж транслювали у «Сільському часі» (була колись така телепередача. Якщо не помиляюся, в обідній час кожної неділі ви-

ходила на екран). Усі галичани із захопленням дивилися її, пізнаючи такі любі серцю краєвиди рідного села, слухаючи розповідь про дядька Володю.

Ще пам'ятаю, як дядько Володя повернувся з партійного форуму. Його запрошували у різні установи та організації району, щоб розповів про побачене і пережите. Був він і в нас у школі. Згадую, з якою повагою і захопленням він говорив про знаменитих хліборобів країни. Пишався і особистим знайомством з космонавтами.

Володимира Олександровича тримали на цій землі роботящі руки. Він цій життю віддав хліборобству. Ніби приріс до свого трактора, до тих радгоспівських ланів, які обробляв. Праця принесла йому славу і визнання.

Доповнити портрет Володимира Олександровича я попросив його сина Віктора. З його спогадів: про батька можу згадувати годинами. Він мав мозолясті руки і був вічно у роботі. Йшов на тракторний стан рано-вранці і повертався пізно ввечері. У його трудовій книжці один лише запис – дата прийому на роботу у радгосп «Галицький». Механізатором

пропрацював більше со-рока років. Це від нього у мене захоплення технікою. Я закінчив Ніжинський технікум механізації. Почав працювати у рідному селі, тут і залишився. Був завідувачим ремонтно-механічною майстернею. Інженером з охорони праці. Та ким я тільки не був. Один час навіть головою Галицького сільпо. Коли Галиця одержала газ, став головою місцевого газового кооперативу. З 2006 року працюю слюсарем Лосинівської дільниці Ніжинського відділення ПАТ «Чернігівгаз». Це я до того, що на всіх етапах життя моїм вірним другом і порадиником був батько. Другою організованістю, стабільністю, розсудливістю викликали захоплення і повагу водночас. Він був зразком для мене.

Пам'ятаю, коли навчався у технікумі механізації, проходив практику на тракторному стані, де працював батько. Саме тоді я побачив його у роботі. Це було щось неймовірне. Ніколи не думав, що батько такий відмінний знавець техніки. Він мав який особливий слух. По звуку машини міг визначити неполадку, а потім її усунути. А як він ставився до землі, як дотримувався культури

обробітку полів?! То не лани були, а ціла поезія!

Тоді працювала механізована ланка по вирощуванню гречки. Її очолював мій батько. Одним з його вірних помічників був Олександр Павлович Рижков. Він і нині у життєвому строю. Здається, на Ніжинщині більш успішних гречкосіїв не було. Хоча, чекай... на Великій Дорозі знаменитістю був Перевера. Але не більше. За вирощування високих урожаїв гречки батько мав визнання. Його нагороджували медалями всесоюзних с/г виставок, державними орденами і медалями. Він був членом бюро райкому партії. Його портрет висів на районній Дошці Пошани.

Ще з пам'яті не викинути поїздки батька на XXVI з'їзд КПРС. Коли повернувся з нього, його враження від побаченого і почутого зашкалювали. Привіз мені в подарунок «касетник».

У нас у селі такого зроду-віку ніхто не бачив. Він одразу ж пішов по руках і згодом вишов з ладу. Та не це головне. На з'їзді батько зустрічався з передовими хліборобами країни, космонавтами. Побувавши у тому середовищі, ніби виріс на голову. Після повернення його запрошували на зустрічі. Кожне село вважало за честь зустрітись із знаменитим хліборобом, делегатом поважного форуму.

Ще пам'ятна мені служба в армії. Моє перебування в НДР (Німецька демократична республіка). Щоб побачитися зі мною, батько навіть туди зумів приїхати. І це ще в радянські часи.

Батько народився 14 жовтня, на Покрову 1935 року. У минулому 2020 році ми дружненько сім'єю відзначили його 85-річчя, а 3 листопада того ж року нашої рідної людини не стало.

Микола БОРЩ

Співпраця Лосинівської ТГ з Програмою DOBRE

Програма USAID «Децентралізація приносить кращі результати та ефективність» (DOBRE) – це п'ятирічна програма, що виконується міжнародною організацією (Global Communities) та фінансується Агентством США з міжнародного розвитку (USAID). Програма спрямована на посилення місцевого самоврядування та створення кращих умов для розвитку ОТГ, підвищення рівня залученості громадян до прийняття рішень та забезпечення підзвітності та прозорості в громадському управлінні. З 2016 року програма USAID DOBRE підтримала 75 громад. З червня 2020 року Програма розпочала свою роботу ще в трьох областях: Запорізькій, Чернівецькій, та Чернігівській.

В кінці грудня 2020 року Лосинівська територіальна громада стала однією з 10 громад Чернігівщини, що перемогла у відборі для співпраці з Програмою DOBRE. 29.12.2020 року рішенням сесії селищної ради було затверджено Протокол про співпрацю між Лосинівською селищною радою та Глобал Ком'юнітіз, виконавцем Програми «Децентралізація приносить кращі результати та ефективність» (DOBRE).

З початком нового 2021, року розпочалась і участь Лосинівської ТГ в програмі DOBRE. Протягом січня відбулися ряд координаційних нарад селищного голови Анатолія Стрілеця та працівників виконавчого комітету селищної ради з координатором Проекту DOBRE Наталією Сафроною та іншими представниками проекту. Під час онлайн-зустрічей обговорювали різні компоненти:

- удосконалення послуг які надаються в Лосинівській ТГ;
- місцевий економічний розвиток;
- залучення громадськості/Молодіжний працівник;
- фінансовий менеджмент.

З 25-26 січня 2021 року Лосинівський селищний голова Анатолій Стілець прийняв участь у тренінгу з публічних комунікацій для голів громади, який проходив у м. Чернігів. Організатор навчання Український кризовий медіа-центр у рамках Програми USAID DOBRE «Децентралізація приносить

кращі результати та ефективність». А 29 січня відбулось урочисте підписання трьохстороннього Меморандуму про співпрацю між Програмою DOBRE, Чернівецькою обласною державною адміністрацією та територіальними громадами.

Протягом 1-2 лютого на території Лосинівської громади працювали учасники польсько-української експертної групи Оксана Колісник та Магдалена Братко, мета якої: підготовка діагностичного звіту передумов для сталого розвитку нашої громади. Також на онлайн-зв'язку з Польщею з нами постійно був ще один учасник групи – Пшемислав Фернх.

Під час перебування в громаді учасники групи зустрілись з представницькою групою громади, яка в найближчому майбутньому стане робочою групою зі стратегічного планування розвитку. Позналилися з роботою закладів освіти, культури, відвідавши Лосинівську ЗОШ I-III ступенів, Центр дитячої та юнацької творчості, Лосинівський будинок культури. Разом з працівниками профільних відділів селищної ради обговорили проблеми в житлово-комунальному господарстві, земельних відносинах, в наданні соціальних послуг. На зустрічі з працівниками фінансового відділу та відділу бухгалтерського обліку і звітності розглянули основні напрямки формування селищного бюджету та джерела його наповнення.

Другий день візиту учасники групи разом із заступником селищного голови Оксаною Мелашенко та головним спеціалістом з питань розвитку територій Оксаною Гайдей відвідали

Світанківський та Сальненський старости. Під час цих візитів обговорили із старостами проблеми і можливі напрямки розвитку старостатів, відвідали навчальні заклади, із звісно ж не могли не побувати у Світанківському музеї україно-чесько-словацької дружби.

Цього ж дня провели зустріч з працівниками Центру первинної медико-санітарної допомоги та Лосинівської амбулаторії ЗПСМ, обговорили напрямки діяльності комунальних підприємств «Благоустрій» та «Промінь», відвідали соціальний гуртожиток.

На завершення візиту була проведена зустріч з представниками депутатського корпусу, членами виконкому та представниками бізнесу, на якій обговорювалися можливі напрямки співпраці усіх суб'єктів діяльності на території громади: влади, представників громадянського суспільства та бізнесу.

Підсумовуючи зустріч селищний голова Анатолій Стрілець зазначив, що стратегічний план розвитку – це дуже важливий документ для громади. Адже, складаючи його, ми виявляємо наші сильні і слабкі сторони, бачимо де у нас все добре, а де маємо допрацювати. А ще ми рухаємось у розвитку не хаотично рік від року, а згідно конкретного плану, створити і реалізувати який ми зможемо лише спільними зусиллями.

Як бачимо, наша співпраця з Програмою DOBRE розпочалась стрімко, але це справа не одного дня, і навіть не одного місяця чи року, проте сподіваємось, що результат буде вартий того.

Оксана МЕЛАШЕНКО,
заступник селищного голови

10 ГРУДНЯ ніжинські лісівники оголосили переможців конкурсу «Креативна годівничка». Серед відзначених – вихованців Світанківського учнівського лісництва.

Думаю, нашим читачам буде цікаво дізнатися про це дитяче екологічне об'єднання.

З 2001 року Світанківська школа працює за еколого-натуралістичним напрямком, формуючи екологічну культуру школярів, гармонію їх відносин з природою. Юні природолюбів під керівництвом досвідченого директора школи Анатолія Григоровича Горлача почали вирощувати саджанці декоративних кущів та дерев (туї, ялини, самшит, ялівець). Перейняла естафету досвідченого педагога Лариса Федорівна Кукало, очоливши Світанківську школу.

Нині школа працює під девізом: «Земля не належить нам, це ми належимо Землі». Учні відвідують екологічні гуртки, традиційними стали щорічні внутрішкільні конкурси, предметні тижні, відкриті виховні години екологічної тематики. У весняно-осінній період проводиться також операція «Чисте повітря».

СВІТАНКІВСЬКЕ УЧНІВСЬКЕ ЛІСНИЦТВО

Власними зусиллями учні, вчителі та працівники школи збирають насіння квітів, туї, ялини, сосни, дуба, а потім, навесні, висівають і, таким чином, отримують розсаду. Квіти висаджуються на клумби, алеї, могили загиблих воїнів. А ось туя, ялина, сосна, ялівець та самшит продовжують рости на навчально-дослідних ділянках і через кілька років стають предметом реалізації в інші школи, установи району, області і навіть столиці України – Київ. Кошти від реалізації саджанців йдуть на зміцнення матеріальної бази навчальних кабінетів, на придбання спортивного інвентарю, на проведення екскурсій, свят, на новорічні подарунки дітям.

Пам'ятним для Світанківського дитячого лісництва видався рік – 2018-й.

Під час обласного етапу Всеукраїнського зльоту учнівських лісниць, закладів загальної середньої і позашкільної освіти команда 8-класників зі Світанківського учнівського лісництва виборола почесне друге місце. Учні представили привітання, презентацію та власну науково-дослідну роботу «Вплив зовнішніх чинників на ріст і розвиток ялівцю козацького».

Світанківським учнівським лісництвом опікується держпідприємство «Ніжинське лісове господарство».

Ця тісна багаторічна співпраця не просто об'єднала школярів та лісівників, а й зробила їх справжніми друзями. Сумісні поїздки в лісництва, дерева, вирощені з насіння, ознайомлення з розсадниками, де вирощується садівний матеріал, щире спілкування так глибоко укорінилися у дитячій свідомості, що деякі з випускників навіть вирішили присвятити своє життя лісу й обрали навчальні заклади відповідного профілю.

**ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
ЛОСИНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ**

СПОРТИВНЕ ЖИТТЯ ГРОМАДИ

Після послаблення карантинних обмежень, спортивне життя молоді та учнів Лосинівської громади поступово повертається в колишнє русло.

30 січня 2021 року в м. Ніжин відбулися змагання з гандболу. Спортивні змагання проходили під назвою «Краще спортивне село Ніжинщини». Від Лосинівської громади участь приймали 2 команди (с. Світанок та смт. Лосинівка). Лосинівські спортсмени завоювали друге місце.

2 лютого в с. Ніжинське проходили змагання на «Кубок Ніжинського району з лижних перегонів» (вільний стиль), в яких приймали участь – Володимир Руденко (вчитель фізичної культури Лосинівської ЗОШ I-III ст.) та Олександр Парасюк (житель смт. Лосинівка). Володимир Руденко виборов перше місце (дистанція 5 км).

6 лютого відбувся волейбольний турнір, присвячений пам'яті Героїв Крут. Турнір проходив на базі Крутівської ЗОШ I-III ступенів. Лосинівську громаду представляли дві команди, які вибороли призові місця: Лосинівка – II місце, Світанок – III місце.

7 лютого проходив турнір з волейболу на кубок Лосинівської ТГ. Змагалися команди з с. Сальне, с. Світанок, смт. Лосинівка та с. Крути. В результаті запеклої боротьби, перше місце здобула команда з Лосинівки, друге – з Світанку, третє – з Сальненого.

13 лютого 2021 року відбулися традиційні змагання з волейболу, які були продовженням турніру «Краще спортивне село». Ці змагання стали особливими для нашої громади, адже перші місця вибороли команди Лосинівської ТГ: Лосинівка – I місце, Сальне – II місце, Світанок – III місце.

20 лютого на території Лосинівського стадіону проходили лижні перегони, приурочені до Дня пам'яті Героїв Небесної Сотні. У змаганнях приймали участь команди з трьох територіальних громад: Лосинівської, Талалівської та Крутівської. Лосинівські спортсмени завоювали I місце.

Вітаємо всіх переможців та учасників турнірів, бажаємо подальших успіхів та перемог.

Наталія ГАВРИШ,
спеціаліст відділу освіти, сім'ї, молоді та спорту

ІНФОРМАЦІЙНА ДОВІДКА. 15 лютого в Україні відзначають День вшанування учасників бойових дій на території інших держав.

Ця дата вибрана не випадково: 15 лютого 1989 року завершилась радянська військова інтервенція в Афганістані. Через горнило тієї війни пройшли 160 тисяч українців, 12 тисяч з них отримали поранення, контузії, були скалічені, а 3360 – не повернулися до своїх домівок.

Окрім афганської, за часів СРСР, українські військові брали участь і в інших локальних війнах і збройних конфліктах на території 16 іноземних держав – вони виконували «інтернаціональний» обов'язок у Чилі, Іспанії, Єгипті, В'єтнамі, Ефіопії, Сирії, Анголі, Мозамбіку на острові Куба та в інших «гарячих» точках.

Після здобуття Україною незалежності наші військові фахівці стали учасниками миротворчих місій під егідою ООН, НАТО та інших міжнародних організацій. За даними Міністерства оборони України, з 1992 року понад 44 тисячі військовослужбовців ЗСУ взяли участь у 27 міжнародних операціях та місіях у різних регіонах планети.

15 лютого 2021 року в Лосинівському будинку культури відбулись урочистості з нагоди 32-ї річниці з дня виведення військ з Афганістану. До всіх присутніх в залі звернувся селищний голова Анатолій Стрілець. У своєму вітальному слові побажав воїнам-афганцям та всім присутнім міцного здоров'я, щастя, добра і мирного неба. Висловив їм слова поваги та вдячності за подвиг, мужність і єдність та вручив грамоти воїнам-афганцям.

Після закінчення урочистої частини, захід продовжився відбулось покладання квітів до пам'ятного знаку. Хвилиною мовчання було вшановано тих, хто пожертвував власним життям заради мирного майбутнього.

**ВИКОНАВЧИЙ КОМІТЕТ
ЛОСИНІВСЬКОЇ СЕЛИЩНОЇ РАДИ**

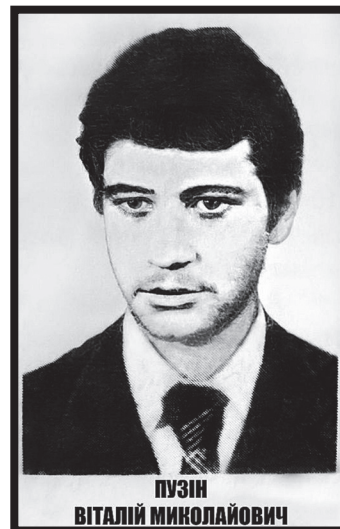

В ШЕРЕНЗІ НАШІЙ ПАМ'ЯТІ Віталія ПУЗІНА

Десь за Лосинівкою,
в росяному лузі,
Калина квітла в сонячній
нестямі,
А на твоїй сорочці,
Віта Пузін,
Червоним маком рани
розцвітали.
До Ніжина твого
з Афганістану
Далекі кілометри
й кілометри.
Засада, хлопці! Стережись
душманів,
Припав юнак лицем
до кулемета.
Гриміли скелі. Дим рудий
і жовтий
І сморід попелищ доносив
вітер.
В Лосинівку, в твою
оселю друзі
Приходять, приїжджають
незнайомі.
Ти з нами назавжди,
Віталій Пузін,
В шерензі нашій
ти правофланговий.
Федір КОШМА

ликою підтримкою для неї стала бабуса Марта, яка виховувала онуків мужніми, чесними, справедливими. Дружбою з Леонідом та Віталієм пишались однолітки, багатьом імпонували їх щирість, вміння захистити слабшого, не пасувати перед труднощами.

Шкільні роки Віталія (1969-1977) були наповнені цікавими справами і різноманітними захопленнями. Ще з 10 років Вітя захопився фотосправою і не полишив її до останнього подиху. У родинному архіві зберігається безліч фотографій, зроблених хлопцем. Ще однією любов'ю його життя була музика. Вітя навчився грати на гітарі, а згодом разом з друзями та ровесниками створив цілий ансамбль гітаристів. Проте понад усе, талановитий учень захоплювався радіотехнікою та електротехнікою. Тому по закінченні восьмого класу юнак вступив на радіомеханічне відділення

Немишаївського радгоспу-технікуму, а закінчивши його у 1981 році був направлений на роботу інженером з техніки безпеки в Сосницьку сільгосптехніку.

Наступного року Віталія призвали до лав Радянської армії. Проводжали хлопця всім селом... Тривога і неспокій не полишали мамине серце. Ось-ось, і син повернеться, лишилося зовсім трішки, усього лише якийсь місяць. 15 лютого 1984 року підрозділ повертався з бойового завдання і потрапив під перехресний вогонь. Командир наказав відступати. Віталій залишився прикривати товаришів. У нерівному бою він отримав два поранення. Аби не потрапити в полон, воїн, підпустивши противника, підірвав гранату.

**У ту мить завмер над В'юнницею вітер,
На обрії згустилася заграва,
Коли у тебе на сорочці, Віто,
Чотири маки розцвіли криво.**

«Вітя загинув героїчно» – писали його товариші. – Якби не він, загинули б ми усі». За цей подвиг Віталій Пузін 13 серпня 1984 року був нагороджений посмертно орденом Леніна. Але головне, щоб про його життя і героїчний вчинок пам'ятали ми та прийдешні покоління.

Альона ІВАШКО,
учениця Лосинівської ЗОШ І-ІІІ ст.

В ПАМ'ЯТЬ ПРО ЗЕМЛЯКІВ...

15 лютого вся Україна відзначатиме 32 річницю виведення радянських військ з Афганістану. Вже стало традицією разом з цією подією вшановувати всіх учасників бойових дій на території інших держав.

З кожним роком все далі історія віддаляє нас від вогняних років афганської війни. Але ми не вправі викреслити з нашої пам'яті героїчні подвиги, приклади мужності і вірності військовому обов'язку, які продемонстрували тисячі відданих синів і дочок України, долею одягнених у солдатські шинелі.

Війна в Афганістані, яка тривала десять років і принесла смерть у тисячі українських родин, має стати уроком для прийняття виважених рішень щодо участі у різних військових конфліктах, бо найціннішим є людське життя!

Влучно сказав Леонардо да Вінчі: «Життя є дар, великий дар. І той, хто його не цінує, дарунка цього не заслуговує».

Понад 160 тисяч українців пройшли дорогою цієї війни, більше 3 тисяч громадян додому так і не повернулись, ще понад 8 тисяч отримали поранення.

Хотілося б згадати імена воїнів-інтернаціоналістів, жителів нашого села, які проходили строкову службу на території Афганістану: Шейко А.І., Давиденко В.М., Шкарупа М.М., Парубець В.М., Дубовий В.В., Колоша Г.О., Давиденко В.Г., Дерев'янка М.Ф., Городничий І.М., Тимко Л.І., Корнєв А.В. та нині померлі: Гармаш В.І., Шуст О.П., Бондар В.М., Білан Г.О., Стадніченко А.В., Шуст В.М., Колоша А.О.

Не можна забути той великий та безсмертний подвиг наших земляків, воїнів-афганців, колишніх учнів Галицької школи – Кузьменка Валерія Петровича та Парубця Анатолія Григоровича, які не повернулись з цієї війни.

На столі фотографії, запалена свіча і погляд... У цих погледах – безсмертя, надія і віра в те, що ми і діти наші, і внуки не зрадімо світлій пам'яті воїнів-інтернаціоналістів.

Запам'ятаймо їхні образи, їх імена. Запам'ятаймо короткий, як спалах, факт їхнього безсмертного життя.

Закликаю всіх схилити голови перед світлою пам'яттю полеглих бойових друзів та вшанувати тих, кому довелося воювати у чужих країнах.

Надія САВАСТОВА,
педагог-організатор Галицької ЗОШ І-ІІІ ст.

ЛОСИНІВСЬКОМУ МІЖШКІЛЬНОМУ НАВЧАЛЬНО-ВИРОБНИЧОМУ КОМБІНАТУ – 45 ЛІТ!

НА ШКІЛЬНИХ МЕРЕДІАНАХ

– *Ось такий наш заклад, і так ми живемо, – обводячи поглядом інтер'єр вестибюлю, робить узагальнення мій співрозмовник, директор Лосинівського МНВК Петро Костюченко, а потім зупиняє погляд на мені. Розумію, хоче прочитати на моєму обличчі реакцію.*

– Чудовий заклад, – не зволікаючи, відповідаю, – видно, що колектив творчий, завзятий. Он скільки всіляких стендів, плакатів на стінах.

– **І кабінети для навчання хочу показати, – продовжує тему навчально-виробничого комбінату Петро Кузьмович і запрошує мене до їх огляду.**

– Про цю, так звану екскурсію по навчально-виробничому комбінату, не можу писати відсторонено, сухо і байдуже. І це тому, що у свій час, як і багато моїх ровесників, теж тут навчався. Пам'ятаю, як до нашої школи під'їжджав комбінатівський автобус, і ми, школярі, зручно усівшись в його салоні, вирушали до Лосинівки на навчання. Один раз на тиждень. Чомусь на згадку прийшли і вчителі комбінату. Один агрономію читав, другий с/г машини. Найбільше запам'ятався Микола Михайлович Власенко. Він викладав у нас «трактор». Умів педагог зацікавити матеріалом. Захопити розповіддю. Хоча, скажу відверто, матеріал для мене не таким вже й привабливим був (уже тоді я розумів, що техніка – це не моє). Коли почав працювати в Лосинівці, про Миколу Михайловича дізнався більше. І цього вистачило, щоб сформувати про нього високу думку, захопитися його трудовою діяльністю і моральними принципами.

Не забув я і майстра виробничого навчання (тоді я освоював Т-40) Володимира Михайловича Кравця. Зараз його часто бачу в селищі. Вітаюся. Буває, перекинемось словом-другим. Дружині ж розкажучу історію, як Володимир Михайлович учив мене запам'ятовувати дорожні знаки. Коли я не знав їх призначення, давав мені ганчірку і наказував: «Піди протри он той знак. Так краще запам'ятаєш». Зараз це викликає сміх, а тоді відчував сором за свої знання. Та і люди дивувалися – якийсь учень знаки «оновлює». Ха-ха-ха!

Права тракториста я все-таки одержав. Хоча знання трактора у житті мені й не знадобилися. Та заради повноти картини, внесу змістовний додаток: багатьом моїм друзям ці знання стали у нагоді. Можна сказати, дали путівку в життя.

Петра Кузьмовича, тепер повернувся до свого співбесідника, я знаю давно. На всіх нарадах директорів у районному відділі освіти сиділи поруч, обмінювалися думками про наболіле. Тоді і відкрив багато чого з творчої біографії старшого товариша. Людина він чуйна, дисциплінована і порядна. Відмінний господарник. Теоретично і методично добре підготовлений, нове в роботі прагне вивчити і розповсюдити.

Згадую, як писав і про Лосинівський міжшкільний навчально-виробничий комбінат. Це було п'ятнадцять років назад. Тоді йому виповнилося 30 років, а нині вже – 45! Як швидко летить час!

Ледь не пів століття минуло від дня заснування освітнього закладу. А він все той же – нестаріючий. Величний. Просторий, з технічно оснащеними і методично забезпеченими навчальними кабінетами (Якої техніки тут тільки не побачив я!). Комп'ютерний кабінет теж функціонує в комбінаті. А це вже свідчить про те, що заклад живе повноцінним життям, намагається іти в ногу з часом. Хоча час настав не такий вже і простий для освіти.

– **16 лютого 1976 року живе в мені як історична дата, – зупинившись біля макета трактора, думками лине у минуле директор. – Саме тоді вийшла постанова райвиконкому про заснування Лосинівського міжшкільного навчально-виробничого комбінату.**

Петро Кузьмович поклав руку на кермо трактора і продовжив:

– Тоді час вимагав такого рішення, бо Україні потрібні були шофери, трактористи, доярки, швеї, продавці. І таке рішення з'явилося. Лосинівський МНВК почав діяти першим в області. Це було приємно усвідомлювати. Хоча відчували і велику відповідальність. Працювати треба було по-максимуму. Адже, на нас дивилися, з нас брали приклад. Навіть приїжджали з інших областей і районів переймати досвід. Ми відповідали стандартам. Нам було що показати, про що розказати, що поради.

Про славні сторінки з історії комбінату, його ветеранів, а також про сучасний стан розвитку моя розмова з його директором – Петром Кузьмовичем Костюченком.

Пізніше були навіть плани перетворити комбінат на технічний лицей.

– **Мабуть, одні б не впоралися, – намагаюся конкретизувати розмову. – Великим планам повинна відповідати і належна матеріально-технічна база.**

– Ми її мали, – продовжує розповідь Петро Кузьмович. – Сім добре обладнаних кабінетів, сім колісних тракторів, два гусеничні, зерновий комбайн «Нива», багато с/г знарядь, дві автомашини, два автобуси для підвозу учнів.

На устах мого співбесідника майнула ледь уловима посмішка.

– Не стояли осторонь колгоспи. Допомогали, чим могли, – далі бадьоро зауважив він і тут же додав. – Але лівову частку допомоги одержували від колгоспу «Ленінський шлях». Іван Федорович Мороз, тоді голова колгоспу, по-батьківськи ставився до підростаючих поколінь. Всі наші проблеми намагався негайно вирішувати. В усьому йшов нам назустріч. І так тривало постійно. Допомогавав нам і керівник місцевого ремонтно-тракторного підприємства Петро Павлович Дигал. Скажу більше. Прожив я не один десяток років. Побачив на віку всього. Але як і згадую що-небудь з душевним теплом – то це саме дбайливе ставлення до нас Івана Федоровича і Петра Павловича.

– **Сорок п'ять років – немалий вік для закладу. Що з трудової діяльності запам'яталося найбільше?**

– Кожна подія по-своєму особлива і пам'ятна. У 1980 році наш комбінат був затверджений учасником Виставки досягнень народного господарства України. Ми мали тісні виробничі зв'язки з колгоспами. Бачили перспективи розвитку. У 1988 році було організовано учнівський орендний колектив на базі колгоспу «Ленінський шлях». Подібного в області ще не було. Згодом він зайняв друге місце в обласному змаганні учнівських виробничих бригад. Був нагороджений вантажним автомобілем. А скільки Дипломів та Почесних грамот ми мали за виборені призові місця! Всі вони – свідки історії, потрібності й корисності справи профорієнтаційної підготовки молоді.

Покоління випускників теж перед очима. До нас звозили школярів з восьми шкіл. Тим молодим людям, які влітку працювали за обраним фахом і які в майбутньому бажали пов'язати своє життя з сільським господарством, вручали трудові книжки. Багато учнів, які в нас навчалися, почали працювати в колгоспах за спеціальностями, які здобували. І досі пам'ятаю відгуки правлінь колгоспів за їх працю. Не можу забути ще й такий факт: на кінець 90-х уже минулого століття у місцевій агрофірмі «Лосинівська» трудилось 62 механізатори і 17 водіїв, які пройшли підготовку в комбінаті. Це я до того, що в непростих умовах 90-х рр. нам не тільки вдалося зберегти комбінат, а й забезпечити його повноцінне існування.

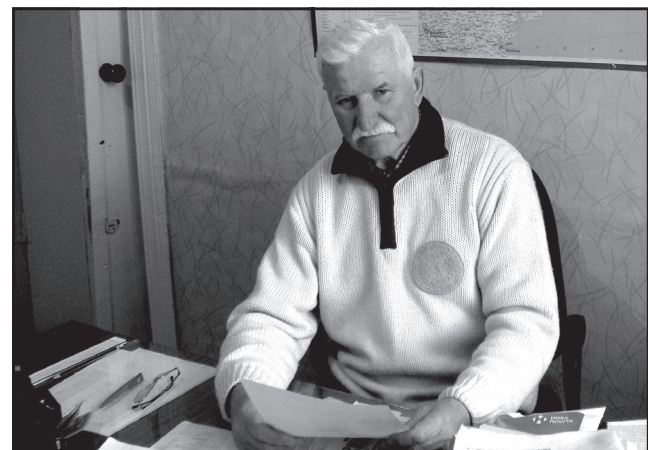
Упродовж періоду роботи МНВК понад 50 тисяч учнів отримали робітничі професії. А це значить, що комбінат мав вагомий ресурс для самореалізації особистості школяра, розвитку його творчого потенціалу.

Пам'ятне мені й число – 14 грудня 2009 року. Саме в цей день в Національній Академії наук України відбувся Всеукраїнський захід Міжнародного Академічного Рейтингу «Золота фортуна». Наш комбінат був відзначений Почесним дипломом Лауреата «За досягнуті успіхи у підготовці кадрів с/г виробництва та високу ефективність і якість навчально-виховного процесу». Нагороду мені вручав Президент НАН України Борис Євгенович Патон.

На базі нашого комбінату відбувалися семінари керівників комбінатів області з проблеми «Впровадження технологічного профілю навчання учнів на базі МНВК». Вони мені теж пам'ятні. Їх учасники відвідували відкриті заняття з практичного водіння, автотракторної справи та операторів комп'ютерного набору. Висловлювали задоволення і фахівцями-педагогами, і учнями, і навчальними кабінетами, обладнанням для занять з п'яти робітничих професій.

– **Як нині живе заклад? – захоплений розповіддю Петра Кузьмовича, шукаю її логічного продовження.**

– Організовуємо професійне навчання учнів 10-11 класів шести шкіл району. Професійну підготовку проводимо по ліцензованим робітничим професіям: водіїв транспортних засобів категорії «В», водіїв транспортних засобів категорії «С», тракторист другого

розряду, оператор комп'ютерного набору другого розряду. Створюємо сприятливі умови для навчання старшокласників відповідно до їхнього професійного самовизначення. Підтримуємо тісні стосунки з Ніжинським аграрним лицеем і Ніжинським агротехнічним інститутом. Упроваджуємо інформаційно-комунікативні техноло-гії. Як підтвердження цього – створення сайту закладу. Залучаємо учнів до участі у творчих конкурсах «Кращий за фахом». Проводимо навчання дорослого населення на платних курсах водіїв транспортних засобів. Зароблені кошти використовуємо на поповнення матеріальної бази комбінату та на його щорічні ремонти. Проблем теж вистачає. Так, потребує оновлення матеріально-технічна база. Хотілося б замінити у комбінаті старі вікна на пластикові. Постійних ремонтів потребує і техніка.

– **Велика роль у підготовці майбутніх спеціалістів із сучасним рівнем підготовки належить педагогам і майстрам.**

– Так, саме їм треба віддати належне. Але спочатку про нашу гордість і славу – ветеранів праці. Згадую їх теплим, вдячним словом. Вони зробили немало для того, щоб наш комбінат ріс творчо, долав висоти розвитку, мав успіхи і визнання. Першим директором навчально-виробничого комбінату був славний лосинівський педагог, заслужений учитель України Василь Григорович Ілляшенко. Помітний слід на посаді директора нашого закладу лишив відмінник освіти України Микола Михайлович Власенко. Плідний педагогічний внесок у навчання школярів зробили також вчителі і майстри: Микола Маркович Петрик, Михайло Омелянович Петрик, Іван Антонович Дворський, Микола Павлович Гребельний, Іван Кирилович Росомаха, Микола Миколайович Ткаченко, Микола Олександрович Литовченко, Володимир Михайлович Кравець, Ольга Дмитрівна Авраменко, Марія Францівна Суровцева, Віталій Якович Могильний, Валерій Іванович Давиденко, Микола Михайлович Клименко, Микола Костянтинів Кривенко, Микола Іванович Подоляно, Григорій Олексійович Гавриляко.

Освітній процес навчально-виробничого комбінату триває. Його продовжують висококваліфіковані спеціалісти: Іван Іванович Заболотний, Євгеній Іванович Плешкун, Володимир Олексійович Чаленко, Роман Петрович Костюченко, Тетяна Валентинівна Басанько. Педагоги мають невтомні руки, світлий розум, результати праці. Головне для них – не зупинятися на досягнутому. Не збавляти темпи методичного росту і самоудосконалення. Продовжувати творчо працювати, освоювати нові технології навчання, формувати інтерес школярів до обраних спеціальностей.

Добрим словом хочу згадати й водіїв автобусів – Олексія Федоровича Гавриша, Григорія Івановича Барана, Костянтина Івановича Чаленка, Миколу Олексійовича Литовченка, Вони виконували свої посадові обов'язки на відмінно, тому й користувалися великою повагою серед працівників комбінату.

І наостанок, про найприємнішу новину. 10 лютого відзначає свій ювілей водії нашого комбінату – Василь Григорович Процько. Від імені трудового колективу побажаю йому міцного здоров'я, постійного благополуччя, доброї настрою та великих сил. Нехай у житті завжди сяє сонце радості та щастя, а поруч будуть підтримка рідних та повага друзів. Ніколи не покидають впевненість і бадьорість.

– **Спасибі за бесіду. Довголіття вашому закладу і подальшого процвітання!**

– Дякую!

Бесіду вів **Микола БОРЩ**

Засновник та видавець
ЛОСИНІВСЬКА СЕЛИЩНА РАДА
 Адреса: 16663 вул. Шевченка, 2, смт. Лосинівка,
 Ніжинський район Чернігівська обл.,
 тел. (04631)61-2-37
 e-mail: losynivskaotg@ukr.net
 Розповсюджується безкоштовно.

Матеріали підготували:
Юлія КАЛУТА
Комп'ютерна верстка:
Олена ВІТНОВА
Віддруковано
ТОВ «Форматплюс-П».

Думки авторів можуть не збігатися з поглядами редакції.
За точність викладення фактів відповідає автор.
Редакція має право редагувати та скорочувати матеріали.
Відповідальність за якість несе друкарня.